

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องภาพฝังใจ (Stereotypes) ของผู้หญิงไทยในสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex media) ครั้งนี้มีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้คือ

1. แนวคิด ทฤษฎีและสมมติฐานที่ช่วยอธิบายลักษณะของภาพฝังใจ (Stereotypes)
2. แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่ช่วยอธิบายเกี่ยวกับการรับรู้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex media) และผลจากการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex media)

1.1 แนวคิด ทฤษฎีและสมมติฐานที่ช่วยอธิบายลักษณะของภาพฝังใจ (Stereotypes)

แนวความคิดเกี่ยวกับภาพฝังใจ (Stereotype) นั้นได้ถือกำเนิดเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1922 โดยการนำเสนอของ Walter Lippmann ซึ่งได้รับการยอมรับจากนักสังคมศาสตร์อย่างกว้างขวาง

Walter Lippmann ได้อธิบายคุณลักษณะ 4 ประการของรูปแบบที่เรียกว่าภาพฝังใจ (Stereotypes) ไว้ดังนี้

- (1) เป็นสิ่งที่ไม่สลับซับซ้อน
- (2) โดยมากมักเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องหรือเข้าใจผิด
- (3) เป็นประสบการณ์โดยอ้อมหรือเชื่อตามกันมามากกว่าที่จะเป็นประสบการณ์ที่ได้รับโดยตรง
- (4) และยากต่อการปรับเปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลงโดยประสบการณ์ใหม่

นอกจากนี้ยังปรากฏสมมติฐานเกี่ยวกับภาพฝังใจ (Stereotype) ดังนี้ คือ

ภาพฝังใจมักจะมีความหมาย เนื้อหาสาระ ที่ไม่ถูกต้องหรือเข้าใจผิด โดยเป็นมโนภาพหรือมโนคติ (Concept) ที่แสดงออกมาในลักษณะวิจารณ์หรือดูถูกดูหมิ่น เกี่ยวกับกลุ่มที่เราไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือภาพฝังใจ (Stereotypes) ไม่ได้เกิดจากการยอมรับหรือยึดถือจากกลุ่มของตนเอง ภาพฝังใจเกี่ยวข้องกับกลุ่มเล็กกลุ่มน้อย กลุ่มย่อย (หรือเกี่ยวข้องกับกลุ่มที่ถูกกดขี่) เป็นสิ่งที่เข้าใจง่าย ไม่สลับซับซ้อน และตายตัว ไม่ยืดหยุ่น ไม่เปลี่ยนแปลง

นอกจากนี้ยังไม่เป็นรูปเป็นร่างชัดเจน ซึ่งอาจตั้งสมมติฐานได้ว่าภาพฝังใจ (Stereotypes) เหล่านั้นไม่ถูกต้อง เนื่องจากยังมีการขัดแย้งกันเองของภาพฝังใจ (Stereotypes) อยู่ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ยังมีคนที่ “ยึดถือ” ภาพฝังใจ (Stereotypes) ของกลุ่ม (เชื่อว่า Stereotypes เหล่านั้นเป็นจริง) แต่บางคนก็ไม่ยึดถือ เนื่องจากการที่มีคนยึดถือภาพฝังใจ (Stereotypes) ของกลุ่มไว้ ทำให้สามารถคาดการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ที่ยึดถือภาพฝังใจที่มีต่อสมาชิกของกลุ่มนั้นๆ ได้

ต่อมา Tessa Perkins ได้ทำการรวบรวมแนวความคิดเกี่ยวกับภาพฝังใจ (Stereotypes) และเสนอคุณลักษณะที่เป็นส่วนประกอบสำคัญของภาพฝังใจ (Stereotypes) ดังนี้
ภาพฝังใจ (Stereotype) คือ

(ก) กลุ่มความคิดที่อธิบายหรือบรรยายถึงกลุ่มๆหนึ่ง โดยเป็นการให้คำจำกัดความอย่างกว้างๆ เกี่ยวกับบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ลักษณะเด่น ของสมาชิกในกลุ่ม

(ข) ไม่สามารถมีภาพฝังใจ (Stereotype) เฉพาะตัวได้โดยลำพัง แต่จะเกิดหรือมีในลักษณะกลุ่มและจะยึดถือว่าเป็นแบบเดียวกันทั้งกลุ่ม

(ค) สะท้อนกระบวนการตัดสินใจที่ต่ำกว่ามาตรฐาน (แต่ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องนำไปสู่การสรุปที่ไม่ถูกต้อง) ภาพฝังใจ (Stereotype) จะลดทอนหรือสกัดกั้นความสามารถในการตัดสินใจวิเคราะห์อย่างเป็นภาวะวิสัย (Objective) ในลักษณะของการสนับสนุนการโต้ตอบที่คลุมเครือคร่ำครึ แนวความคิดทั้งหมดดังกล่าวทำให้ภาพฝังใจ (Stereotype) เป็นมากกว่าสิ่งที่มีนัยเป็นอยู่

(ง) โดยในข้อ (ข) และ (ค) ได้ให้แหล่งที่มาของรูปแบบที่ง่าย ๆ ไม่ยุ่งยาก [เป็นรูปแบบที่กล่าวถึงในยุคแรก (ซึ่งบ่อยครั้งมักจะซ่อนความสลับซับซ้อนไว้)]

(จ) มีความเป็นไปได้สูงที่จะมีการประเมินความสำคัญ เกี่ยวกับภาพฝังใจที่สังคมเป็นผู้สร้าง (Social stereotypes)

(ฉ) แนวคิดนี้ก็เหมือนแนวคิดอื่นๆ คือ เป็นการเลือกรับ สร้างระบบกระบวนการรับรู้ และเป็นลักษณะเฉพาะของความคิดของมนุษย์

แนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องอคติ (Prejudice) และภาพฝังใจ (Stereotype)

อคติ (Prejudice) เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจหรือประเมินค่าในทางลบ (หรือทางบวก) กับสมาชิกของกลุ่มโดยอาศัยรากฐานจากการเป็นสมาชิกภาพของกลุ่มเป็นหลัก และไม่ให้ความสำคัญกับลักษณะเฉพาะหรือคุณสมบัติของปัจเจกบุคคล ยกตัวอย่างเช่น อคติทางเพศ เกิดขึ้นเมื่อบุคคลหนึ่งถูกประเมินค่าโดยใช้พื้นฐานของความเป็นชายหรือหญิงไม่ใช่จากคุณสมบัติหรือความสามารถเฉพาะของเขาหรือเธอ

ถึงแม้ว่าโดยทั่วไปแล้วอคติจะเป็นความคิดเกี่ยวกับการประเมินค่าสมาชิกกลุ่มในทางลบ แต่ก็มีบ้างเช่นกันที่เป็นทางบวก ดังเช่นที่เราจะพบว่าในขณะที่เราไม่ชอบสมาชิกของกลุ่มอื่นนั้น เราอาจจะประเมินค่าสมาชิกในกลุ่มของเราเองในทางบวกก็ได้ ซึ่งในทั้งสองกรณีนั้น การประเมินนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะของปัจเจกบุคคล แต่ขึ้นอยู่กับความเป็นสมาชิกของกลุ่มที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่

กรอบการตระหนักรู้ (Cognitive framework) ที่มีอคติก็คือภาพฝังใจ (Stereotype) โดยภาพฝังใจ (Stereotype) เป็นชุดของความคิด ความเชื่อและความคาดหวังเกี่ยวกับสมาชิกของกลุ่มซึ่งยึดถืออย่างง่าย ๆ ภาพฝังใจ (Stereotype) เป็นการอธิบายความจริงที่ได้รับการลดทอนหรือทำให้เข้าใจได้ง่ายและรวดเร็วขึ้นกว่าโลกแห่งความเป็นจริงที่ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนสลับซับซ้อนเกินไป ซึ่งเราต้องใช้เวลามากในการที่จะพยายามทำความเข้าใจ

ภาพฝังใจเป็นลักษณะเฉพาะของแบบแผนที่เป็นส่วนประกอบของกระบวนการตระหนักรู้ โดยข้อมูลที่สอดคล้องกับแบบแผนจะเป็นที่สนใจของคนที่มีอคติในเรื่องนั้นอยู่แล้วและจะยิ่งจดจำได้ง่ายยิ่งกว่าข้อมูลอื่นๆ เพราะฉะนั้นข้อมูลที่ไม่สอดคล้องกับภาพฝังใจก็จะถูกละเลย ไม่ยอมรับรู้ และถูกลืมไปอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ภาพฝังใจยังเป็นสิ่งที่กำหนดว่าข้อมูลจะถูกตีความอย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อผู้รับสารเปิดรับข้อมูลที่ขัดกับภาพฝังใจของเขา พวกเขาอาจจะตีความข้อมูลนั้นไปในลักษณะที่สนับสนุนอคติของเขาได้

ภาพฝังใจ (Stereotype) ประกอบด้วยความเชื่อที่บรรยายถึงลักษณะด้านดีและไม่ดีของคนอื่นๆ ซึ่งก็คือ Descriptive stereotype ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบหรือวิธีการที่คนส่วนใหญ่ในกลุ่มควรจะประพฤติปฏิบัติ ข้อมูลด้านความชอบความสนใจ และความสามารถพิเศษของคนในกลุ่ม ยกตัวอย่างเช่น ผู้หญิงน่าจะเป็นเลขานุการได้ดี แต่ผู้ชายจะเก่งในงานวิศวกรรม

แต่ภาพฝังใจยังมีอีกส่วนที่สำคัญอื่นๆ ด้วย เช่น คำแนะนำ การชี้แนะหรือเสนอแนะ ที่เรียกว่า Prescriptive stereotype ซึ่งจะเสนอแนะว่าสมาชิกในกลุ่ม ควรจะ คิด รู้สึก และแสดงพฤติกรรมอย่างไร ยกตัวอย่างเช่น ผู้หญิงควรจะสุขภาพเรียบร้อยและมีมารยาท เด็กผู้ชายควรจะเก่งหรือมีความสามารถทางด้านกีฬา ถ้าสมาชิกในกลุ่มไม่ได้มีลักษณะที่สอดคล้องกับภาพฝังใจเหล่านี้ (ผู้หญิงที่ก้าวร้าวหรือเด็กผู้ชายที่ไม่เก่งหรือไม่มีความสามารถทางด้านกีฬา) พวกเขาหรือเธออาจจะถูกตำหนิหรือถูกเปรียบเทียบ (Robert S. Feldman, 1998)

จากสมมติฐานและแนวความเกี่ยวกับภาพฝังใจ (Stereotype) ดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ภาพฝังใจ (Stereotype) เป็นมโนภาพหรือมโนคติ (Concept) เกี่ยวกับกลุ่ม ยกตัวอย่างเช่น บุคลิกภาพ รูปร่างลักษณะ พฤติกรรม ความชอบความสนใจ ฯลฯ ที่ไม่สลับซับซ้อนนักสามารถเข้าใจได้ง่าย โดยมากจะเป็นเรื่องที่เข้าใจผิด หรือจากเกิดอคติ มีลักษณะตายตัว ไม่ยืดหยุ่น ยากต่อการเปลี่ยนแปลง และไม่ได้มาจากประสบการณ์ตรงเพียงอย่างเดียว แต่มักจะมาจากประสบการณ์โดยอ้อม ซึ่งทั้งนี้สื่อมวลชนเองก็มีส่วนในการนำเสนอหรือถ่ายทอดประสบการณ์โดยอ้อมให้กับผู้รับสาร ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าสื่อมวลชนมีส่วนในการสร้างลักษณะภาพฝังใจให้เกิดขึ้นและติดอยู่กับกลุ่มบุคคลต่างๆ ในสังคม ซึ่งภาพฝังใจเหล่านี้เป็นส่วนประกอบของกระบวนการคิด (Cognitive processes) ของผู้รับสาร หากผู้รับสารได้รับข้อมูลที่ตรงหรือสอดคล้องกับอคติเดิมของตน ผู้รับสารก็จะจดจำข้อมูลเหล่านั้นได้ง่ายขึ้น ในทางกลับกันหากข้อมูลนั้นขัดกับอคติเดิมของตนผู้รับสารก็อาจจะละเลยหรือไม่ยอมรับข้อมูลนั้น อีกทั้งยังสามารถลบเลือนข้อมูลเหล่านั้นได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ผู้รับสารยังอาจตีความข้อมูลนั้นในลักษณะที่สนับสนุนอคติเดิมของเขาก็เป็นได้

ด้วยเหตุนี้ในการศึกษาครั้งนี้จึงต้องการค้นหาหลักลักษณะภาพฝังใจ (Stereotype) ของผู้หญิงไทยในสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex media) โดยใช้แนวคิดและสมมติฐานเกี่ยวกับลักษณะของภาพฝังใจ (Stereotype) ประเภทของภาพฝังใจ ตลอดจนแนวความคิดเกี่ยวกับอคติ (Prejudice) และภาพฝังใจ (Stereotype) เป็นกรอบในการศึกษาว่าภาพผู้หญิงไทยที่ปรากฏในสื่อดังกล่าวมีลักษณะเฉพาะอย่างไร ทั้งนี้โดยอาศัยข้อสันนิษฐานเบื้องต้นที่ว่า ภาพเหล่านี้ถูกบิดเบือนไปจากความเป็นจริง กล่าวคือเป็นภาพฝังใจนั่นเอง

2.2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่ช่วยอธิบายเกี่ยวกับการรับรู้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex media) และ ผลจากการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex media)

สำหรับแนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่ช่วยอธิบายเกี่ยวกับการรับรู้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex media) และผลจากการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex media) นั้นผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดกระบวนการรับรู้ข้อมูล (Information Processing Model) ตลอดจนแนวคิดและงานวิจัยทางด้านจิตวิทยาสังคม (Socials psychology) และทฤษฎี Feminist Social Responsibility เป็นกรอบความคิดในการศึกษาดังต่อไปนี้

แนวคิดกระบวนการรับรู้ข้อมูล (Information Processing Model)

แนวคิดกระบวนการรับรู้ข้อมูล (Information Processing Model) ของ McGuire (1989) ได้อธิบายถึงการตอบสนองต่อกระบวนการสื่อสารของผู้รับสารซึ่งจะเกิดขึ้นในลักษณะที่เป็นลำดับขั้นดังนี้ คือ

1. ขั้นการเปิดรับ (Exposure of the Message)

คือขั้นที่ผู้รับสารดู ชม ฟัง หรืออ่าน เนื้อหาสารที่ถูกส่งออกไป

2. ขั้นการสนใจ (Attention and Liking)

เป็นขั้นที่ผู้รับสารเกิดมีความสนใจหรือชอบในเนื้อหาของสารนั้นหลังจากเปิดรับแล้ว

3. ขั้นการเรียนรู้และทำความเข้าใจ (Comprehension)

เกิดการเรียนรู้และทำความเข้าใจว่าจะทำอย่างไรกับเนื้อหา

4. ขั้นการยอมรับและจดจำ (Yielding and Memory Storage)

เกิดการยอมรับ เห็นด้วย และจดจำไว้ ซึ่งอาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

5. ขั้นการเก็บรักษา (Retention of the Message)

เก็บรักษาเนื้อหานั้นไว้เป็นข้อมูล ตัดสินใจโดยอาศัยข้อมูลที่ได้เก็บเอาไว้ และแสดงพฤติกรรมในลักษณะที่สอดคล้องกับการตัดสินใจ

จากแนวคิดดังกล่าวนี้จะพบว่าการตอบสนองต่อกระบวนการสื่อสารนั้นเป็นขั้นตอน และมีหลายลำดับ ซึ่งในแต่ละลำดับนั้นก็จะมี การตอบสนองในลักษณะที่แตกต่างกัน โดยเมื่อผู้รับสารได้รับข้อมูล หรือเกิดกระบวนการรับรู้แล้ว ผู้รับสารอาจจะตอบสนองด้วยการยอมรับ เห็นด้วย เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และจดจำไว้ ตลอดจนตัดสินใจแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับข้อมูลเดิม ซึ่งกระบวนการนี้สามารถนำมาใช้เป็นกรอบในการอธิบายถึงการรับรู้ลักษณะภาพฝังใจ (Stereotypes) ของผู้หญิงไทยในสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media) ของผู้รับสารได้ กล่าวคือเมื่อสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media) นำเสนอภาพผู้หญิงไทย (Messages) ในลักษณะต่างๆ ไปสู่ผู้รับสาร ผู้รับสารเปิดรับ (Exposure of the Message) ก็จะทำให้เกิดความสนใจ (Attention and Liking) และรับรู้หรือเรียนรู้ (Comprehension) เป็นลำดับ ซึ่งนำไปสู่การยอมรับหรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมต่อไป

สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media)

สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเป็นสื่อที่มีลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้

กฎหมาย ระเบียบ คำสั่งว่าด้วยการโฆษณาได้ระบุประเภทเนื้อหาที่จัดได้ว่าเป็นพฤติกรรมลามกอนาจาร หรือมีลักษณะยั่วยุการลามกอนาจารที่สามารถสังเกตได้จากลักษณะดังต่อไปนี้

1. สิ่งลามกอนาจาร ได้แก่ ภาพ หนังสือ หรือวัตถุอันมีลักษณะที่ทำให้ผู้พบเห็นมีความรู้สึกในทางกามารมณ์และความกำหนัด ว่าโดยย่อ คือ ภาพ หนังสือ หรือวัตถุนั้นได้จัดทำขึ้นให้มีลักษณะอนาจารเพื่อการอนาจารโดยเฉพาะ

2. ความหมายสามัญในเรื่องลามกอนาจารโดยทั่วไป ดังกล่าวในข้อ 1 ก็อยู่ที่อวัยวะสืบพันธุ์บางอย่างหรือกิจในกามารมณ์หรือประเวณี ซึ่งได้เขียนหรือทำขึ้นเพื่อปลุกปั่นจิตใจให้รู้สึกไปในทางกำหนัดและมักมากในกาม ทั้งนี้โดยมิได้แฝงความเป็นศิลปะไว้แต่อย่างใด

3. ตามหลักดังกล่าวแล้ว วัตถุหรือภาพศิลปะย่อมไม่อยู่ในข่ายจะเป็นลามกอนาจาร ทั้งนี้ก็โดยเป็นที่นิยมกันมานานแล้วว่า ร่างกายมนุษย์เป็นสิ่งทำให้ช่างสลัก ช่างปั้น ช่างเขียนเกิดความคิดในทางประติมากรรมให้ตั้งงามอยู่เสมอมา ด้วยเหตุนี้ รูปปั้น รูปสลัก ภาพเขียนที่มีชื่อเสียงโด่งดังจึงมักเป็นรูปเปลือยโดยมาก

4. อวัยวะสืบพันธุ์บางอย่างไม่เป็นลามกอนาจาร ในเมื่อเขียน ได้ทำขึ้นเพื่อวิทยากรโดยเฉพาะ เช่น ตำราแพทย์ อธิบายถึงชีววิทยา ฯลฯ และมีภาพอวัยวะสืบพันธุ์เหล่านี้ประกอบคำอธิบาย

5. วัตถุหรือภาพศิลปะต่างๆ ดังกล่าวในข้อ 3 ได้ถูกจำลองหรือพิมพ์ คัดขึ้นใหม่เฉยๆ แล้วนำออกขายหรือแสดง ย่อมไม่เป็นการลามกอนาจาร แต่ถ้าพิมพ์ขึ้นใหม่แล้วนำเอาไปแทรกในบทความที่เขียนเพื่อการลามกอนาจาร ภาพประกอบเหล่านี้กลายเป็นภาพประกอบข้อความให้เป็นจริงเป็นจังขึ้น และกลายเป็นภาพและข้อความลามกอนาจารทันที

6. หนังสือที่เป็นวิทยากรแต่เพียงในนาม และมีภาพเปลือยให้เห็นอวัยวะสืบพันธุ์เป็นลามกอนาจาร ทั้งนี้ก็เพราะผู้เขียนอ้างเอาวิทยากรเป็นเครื่องบังเพื่อจุดประสงค์อย่างอื่นอันเป็นไปในทางยั่วยุการลามก

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เป็นกรอบในการระบุประเภทของเนื้อหาของสื่อประเภทที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้อาศัย "The 1986 Meese Commission" (Final Report, 1986) เป็นแนวทางในการกำหนดประเภทของสื่อลามก (pornography) ในการศึกษาครั้งนี้ด้วย

The 1986 Meese Commission (Final Report, 1986) ได้ทำการระบุประเภทของ "pornography" ไว้ ดังต่อไปนี้

1. Sexually violent materials คือ การนำเสนอภาพการข่มขืนและการทำร้ายร่างกายในบริบทของการมีเพศสัมพันธ์
2. Nonviolent materials depicting degradation, domination, subordination or humiliation ได้แก่ การนำเสนอผู้หญิงในลักษณะที่เป็น Masochist ไม่มีความสำคัญและตอบสนองอย่างรุนแรงต่อความสนใจของผู้ชาย
3. Nonviolent and nondegrading materials โดยส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นการร่วมเพศกันตามปกติ หรือการร่วมเพศทางปาก (Oral intercourse) โดยปราศจากการแสดงให้เห็นถึงบีบบังคับหรือการใช้กำลัง
4. Nudity เป็นการแสดงร่างกายมนุษย์ที่เปลือยเปลือย โดยไม่ได้แสดงเจตนาหรือพฤติกรรมทางเพศอย่างชัดเจน
5. Child pornography รวมถึงคนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะด้วย ซึ่งถึงแม้จะเป็นการผิดกฎหมายในสหรัฐอเมริกา แต่ก็ยังมีการแพร่กระจายผ่านนิตยสารต่างประเทศและผ่านการแจกจ่ายจากตัวบุคคล

สื่อประเภทที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media) ได้นำเสนอรูปแบบพฤติกรรมทางเพศในลักษณะต่างๆ นอกจากจะนำเสนอลักษณะของการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแบบปกติธรรมดาทั่วไปแล้ว บ่อยครั้งที่มีการนำเสนอพฤติกรรมทางเพศในลักษณะที่รบกวนผู้อื่น (Harass) หรือแม้กระทั่งอาชญากรรมทางเพศที่เป็นการนำเสนอที่บิดเบือนหรือผิดจากความเป็นจริงไป โดยรูปแบบพฤติกรรมทางเพศที่มีปรากฏในสื่อประเภทที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media) นั้นมีลักษณะครอบคลุมการจำแนกของ Ronald M. Holmes (1991) ซึ่งได้จำแนกออกเป็นลักษณะต่างๆดังต่อไปนี้

- พฤติกรรมทางเพศลักษณะรบกวนผู้อื่น (Nuisance Sex Behaviors) เช่น พฤติกรรมที่มีความสุขจากการแอบดูผู้อื่น (Scoptophilia), พฤติกรรมที่ชอบแสดงตัวให้เป็นจุดที่นำสนใจต่อบุคคลอื่นโดยการขบอวดอวัยวะเพศ (Exhibitionism) และพฤติกรรมการแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าของเพศตรงข้าม (Transvestism)
- พฤติกรรมรักร่วมเพศ (Homosexual)

- อาชญากรรมทางเพศที่กระทำกับเด็ก (Sex Crimes Against Children) เช่น พฤติกรรมที่ชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Pedophilia), พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ภายในเครือญาติพี่น้องร่วมสายโลหิตเดียวกัน (Incest)
- อาชญากรรมทางเพศที่จัดว่าอันตรายและรุนแรง (Dangerous Sex Crimes) ได้แก่ พฤติกรรมร่วมเพศกับซากศพ (Necrophilia), ความต้องการร่วมเพศโดยการฆาตกรรม (Lust Murder)
- การข่มขืน (Rape)
- ลามกอนาจาร (Pornography)

โดยในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อาศัยรูปแบบพฤติกรรมทางเพศซึ่ง Ronald M. Holmes (1991) ได้จำแนกไว้เป็นเกณฑ์ในการศึกษาด้วยว่าได้มีการนำเสนอรูปแบบลักษณะพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวกับผู้หญิงไทยในสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศด้วยหรือไม่

ผลกระทบจากการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (EFFECT OF VIEWING SEX MEDIA)

ผู้วิจัยได้ใช้แนวความคิดและทฤษฎีทางด้านจิตวิทยาสังคม (Social Psychology) และแนวคิดสตรีนิยม เช่น ทฤษฎี Feminist Social Responsibility รวมถึงงานศึกษาวิจัยต่างๆ มาประกอบการอธิบายและศึกษาถึงผลกระทบที่เกิดจากการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media)

โดยส่วนใหญ่แล้วสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศทั่วไปนั้นสร้างขึ้นมาเพื่อผู้ชายรักต่างเพศ ดังนั้นในการสำรวจส่วนใหญ่จึงสนใจศึกษาโดยเฉพาะในกรณีของผลกระทบจากสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศในลักษณะของการแสดงความก้าวร้าวในผู้ชายที่มีต่อผู้หญิง โดยเป็นการศึกษาว่าหลังจากได้มีการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ แล้วผู้ชายมีการแสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวกับผู้หญิงหรือไม่ ซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวดังกล่าวหมายถึง การแสดงออกด้วยคำพูด สีหน้าแววตา ท่าทางที่ก้าวร้าวและอาจจะมีการใช้กำลังด้วย

งานวิจัยของ Edward Donnerstein และ John Hallam (อ้างถึงใน Elizabeth M. Perse, 1994) พบว่าเมื่อได้ให้กลุ่มผู้ชายที่เข้าร่วมการทดลองชมภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง (Sexually explicit "stag" film) ที่มีลักษณะกระตุ้นเร้าแต่ไม่มีความรุนแรง

(arousing but non violent) และเปิดโอกาสให้ตอบโต้ด้วยความก้าวร้าวได้นั้น พบว่ากลุ่มผู้ชายที่เข้าร่วมการทดลองจะยิ่งก้าวร้าวมากกว่ากลุ่มผู้ชายที่ไม่ได้ชมภาพยนตร์อะไรเลย สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศโดยปราศจากความก้าวร้าวรุนแรง (Non violent pornography) ก็เป็นเช่นเดียวกันกับตัวกระตุ้นเร้าอื่นๆ (Arousing stimuli) ที่สามารถเพิ่มความก้าวร้าวต่อเป้าหมายอะไรก็ได้ที่สามารถแสดงความก้าวร้าวได้ นอกจากนี้แล้วในการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า กลุ่มผู้ชายที่ได้รับชมภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Pornographic film) นั้นจะยิ่งแสดงความก้าวร้าวต่อผู้หญิงมากกว่าที่จะแสดงความก้าวร้าวต่อผู้ชายด้วยกัน

ผลกระทบต่อพฤติกรรม (Behavioral Effect)

การเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media) นอกจากจะก่อให้เกิดผลดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังก่อให้เกิดผลกระทบทางด้านพฤติกรรมด้วย กล่าวคือ การเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media) อาจจะเป็นการสอนพฤติกรรมใหม่ หรือเป็นส่วนหนึ่งของการบำบัดทางเพศ (Sex therapy) แต่ก็อาจจะก่อให้เกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ จากภาพยนตร์หรือสื่อเหล่านี้ โดยเฉพาะสื่อที่นำเสนอเกี่ยวกับการใช้กำลังทำร้ายและความก้าวร้าวรุนแรง

สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ ยังอาจจะทำให้ผู้รับชมขาดความยับยั้งชั่งใจหรือยับยั้งชั่งใจน้อยลง ซึ่งมีงานวิจัยของ Check (1985), Malamuth, Haber, & Feshbach (1980) (อ้างถึงใน Elizabeth M. Perse, 1994) ที่สนับสนุนเรื่องนี้ งานวิจัยเหล่านี้พบว่า การรับชมฉากข่มขืนที่ผู้หญิงแสดงท่าทางว่ามีความรู้สึกพึงพอใจจากการกระทำนั้นจะทำให้ผู้ชายมีความยับยั้งชั่งใจน้อยลง และกระตุ้นให้ตัดสินใจกระทำอาชญากรรมนั้น โดยนักศึกษาชายจำนวนมากได้ให้สัมภาษณ์ว่าพวกเขาอาจจะกระทำการข่มขืนหากพวกเขาแน่ใจว่าพวกเขาจะไม่ถูกจับได้

Timothy Beneke (1982) (อ้างถึงใน Rhoda Unger, 1992) ได้สัมภาษณ์นักโทษคดีข่มขืนคนหนึ่งซึ่งได้ให้สัมภาษณ์ว่าเขาไม่เคยคิดฝันจินตนาการเรื่องการข่มขืนมาก่อนเลยจนกระทั่งเขาได้รับชมภาพยนตร์ที่มีฉากข่มขืน เขาก็เริ่มจินตนาการเกี่ยวกับการข่มขืนและตัดสินใจกระทำการข่มขืนในที่สุด

จะเห็นได้ว่าสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media หรือ Erotic materials) อาจจะเป็นสาเหตุที่นำไปสู่พฤติกรรมทางเพศต่างๆ ที่ไม่พึงประสงค์ และยังก่อให้เกิดอาชญากรรมทางเพศที่ร้ายแรงในลักษณะต่างๆ ขึ้น เช่น การลวนลาม การทำร้ายร่างกาย การล่วงละเมิดทางเพศต่อ

เด็ก การข่มขืน และแม้กระทั่งการฆ่า ซึ่งจากงานวิจัยมีการพบว่าอัตราการเกิดอาชญากรรมทางเพศดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการที่สื่อเหล่านี้สามารถซื้อหาและเปิดรับได้ง่าย

นอกจากผลกระทบที่มีต่อพฤติกรรมของผู้รับสารแล้ว สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media) ยังมีผลต่อทัศนคติและความเชื่อของผู้รับสารอีกด้วย ซึ่งแนวความคิดที่ผู้วิจัยสามารถนำมาใช้ในการอธิบายได้ก็คือ แนวความคิด Feminist Social Responsibility

แนวความคิด Feminist Social Responsibility

Linz & Malamuth (1993) กล่าวว่าแนวความคิดที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sexually explicit materials) และผลกระทบ (effects) ได้อีกแนวความคิดหนึ่งก็คือ แนวความคิด Feminist Social Responsibility ซึ่งผู้สนับสนุนทฤษฎีนี้เชื่อว่า สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศนั้นได้ถ่ายทอดแนวความคิดที่ต่อต้านผู้หญิง (Antifemale ideology) ลดความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงลงและทำให้ผู้หญิงกลายเป็นวัตถุ (Objectifying and dehumanization of women) นำเสนอผู้หญิงให้เป็นอย่างเช่นเข้ารับใช้สนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย ปฏิเสธหรือไม่ยอมรับเพศหญิง และสนับสนุนส่งเสริมให้ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อของผู้ชาย ตลอดจนส่งเสริมการใช้ความรุนแรงกับผู้หญิง

การวิจัยเชิงทดลองได้สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศและแนวความคิดที่เป็นปรปักษ์กับผู้หญิง พบว่าการเปิดรับ Sexually explicit materials มีความเกี่ยวข้องกับการรับรู้ (Perception) ว่าคู่ของตนเองนั้นไม่ค่อยมีความดึงดูดใจทางเพศ และมีความรู้สึกไม่ค่อยพึงพอใจรูปร่างร่างกาย และ สมรรถนะภาพทางเพศ (Sexual performance) ของคู่ของตน

การวิจัยยังพบว่าการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศนั้นนำผู้ชายไปสู่การยอมรับความรุนแรงที่มีต่อผู้หญิงมากขึ้น และทำให้ความคิด ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ (Sympathetic) ที่มีต่อผู้หญิงน้อยลงทั้งในบริบททางเพศและบริบททั่วไป นอกจากนี้ยังพบว่า สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศทำให้มีการยอมรับเรื่องการข่มขืน (Rape Myth) เพิ่มมากขึ้นทั้งในผู้หญิงและผู้ชาย ยิ่งไปกว่านั้นยังทำให้ความรู้สึกสงสารเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อที่ถูกข่มขืนมีน้อยลง และประณามผู้กระทำการข่มขืนน้อยลงด้วย

Malamuth และ Check (1985) รายงานว่าการอ่านนิตยสารผู้ชาย อย่างเช่น Penthouse และ Playboy มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความเชื่อที่ว่า "ผู้หญิงรู้สึกพอใจและยินดีกับการถูกข่มขืน หรือการใช้กำลังบีบบังคับ" ตลอดจน "ความปรารถนาลึกๆ ของผู้หญิงนั้นต้องการถูกข่มขืน"

"สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ เป็นสื่อที่มีค่าไม่ต่างอะไรกับอาชญากรรมการ์ตูนข่มขืน ที่เป็น การแสดงออกทางเพศในเรื่องกำลังอำนาจและโทษ" (Groth Birnbaum, 1979)

แม้แต่สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ ที่มีเนื้อหาที่อ่อนที่สุดก็ไม่สามารถให้คำนิยามหรือ อธิบายได้อย่างอ่อนโยนเท่ากับอารมณ์ความรู้สึกของคนสองคนที่เปลือยร่างกายจูบสัมผัสซึ่ง กันและกันได้ เรื่องเพศและภาพเปลือยนั้นโดยตัวของมันเองแล้วไม่ได้มีความรุนแรงอะไร แต่ผลสืบเนื่องของมันในการสร้างภาพฝังใจ (Stereotyping) ให้กับผู้หญิงในฐานะที่เป็นวัตถุทางเพศ หรือ เป็นสาวที่เปราะบางอ่อนแอ และมีความเต็มใจหรือยินดีเสมอในการเป็นของเล่นของผู้ชายนั้นเป็น ภาพฝังใจที่สื่อลามกส่วนใหญ่สนับสนุนเผยแพร่ สื่อลามกจึงเป็นข้อลูกโซ่ข้อหนึ่งในห่วงโซ่ของวัฒนธรรมรากเหง้าที่ทำให้ผู้หญิงอยู่ในสถานะที่ตกเป็นรอง เป็นหนึ่งในส่วนประกอบของสังคมที่หนึ่ง ในสี่ของผู้หญิงถูกข่มขืน สังคมที่ผู้หญิงนั้นเป็นยิ่งกว่าทหารอาชีพที่อาศัยและอยู่ร่วมกับความรุนแรง (Jensen, 1991)

จากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นจะพบว่าสื่อประเภท Sex Media นั้นมีอิทธิพลและมีผลกระทบต่อผู้รับสารทั้งในด้านพฤติกรรม ทศนคติ ความเชื่อ และค่านิยม ซึ่ง นอกจากจะมีผลต่อตัวผู้รับสารเองแล้วยังมีผลไปถึงบุคคลอื่นๆ ในสังคมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่านิยมที่ผู้ชายมีต่อผู้หญิง ทั้งนี้เนื่องจากผู้หญิงมักจะถูกนำเสนอในลักษณะที่ถูกลดความเป็นมนุษย์ลง มีฐานะไม่ต่างจากวัตถุทางเพศที่ยินดีจะเป็นเช่นนั้น และยังนำเสนอในลักษณะที่บิดเบือนความเป็นจริงว่าผู้หญิงต้องการให้ใช้กำลังบีบบังคับ ต้องการถูกข่มขืน ซึ่งจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมต่อผู้หญิงต่อไป โดยผลกระทบที่เป็นรูปธรรมที่มีต่อผู้หญิงซึ่งเห็นได้ชัดเจนที่สุดก็คืออาชญากรรมทางเพศ การล่วงละเมิดทางเพศในลักษณะต่างๆ และการศึกษาในครั้งนี้ได้อาศัยแนวคิดทฤษฎีเหล่านี้เป็นแนวทางในการหาคำตอบให้กับงานวิจัยว่าหากเป็นบริบทของสังคมไทย สื่อมวลชนไทยที่นำเสนอเรื่องเพศ (Sex Media) นั้นได้นำเสนอผู้หญิงไทยในลักษณะดังกล่าวหรือไม่และมีผลต่อการรับรู้ของผู้ชายไทยที่มีต่อผู้หญิงไทยอย่างไร

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Julie I. Andsager and Kimberly Roe ทำการศึกษาเรื่อง Country Music Video in Country's Year of the Woman โดยได้ทำการบันทึกเทป Music video ที่ออกอากาศใน Country Music Television หรือ CMT ไรต์ตลอด 24 ชั่วโมง ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ ในช่วง 2 สัปดาห์สุดท้ายของเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1997 และทำการสุ่มตัวอย่างขึ้นมา พบว่าใน Music video นั้นผู้หญิงจะแต่งตัวหรือสวมเสื้อผ้าน้อยขึ้นที่ดึงดูดและล่อตาล่อใจ วับๆ แวมๆ หรือรักรูป อย่างเช่น กางเกงขาสั้น กระโปรงสั้น ชุดว่ายน้ำ กางเกงชั้นใน หรือแม้กระทั่ง โป๊ เปลือย (Nudity) มากกว่าผู้ชาย และพบว่าผู้กำกับภาพใน Country Music Video นั้นเกือบจะทั้งหมดที่ทำการสุ่มตัวอย่างมาศึกษานั้นเป็นผู้ชายใน Country Music Video ได้นำเสนอ Traditional gender roles ที่มักจะเห็นผู้หญิงเป็นสิ่งไม่สำคัญ และส่วนมากปรากฏให้เห็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิดีโอของศิลปินชาย อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีศิลปินหญิงบางส่วนที่นำเสนอตนเองในลักษณะที่เป็นวัตถุทางเพศ (Sex objects) และนอกจากนี้ยังพบการนำเสนอลักษณะอาการหรือพฤติกรรมที่ไม่เป็นความจริงหรือเกินจริงใน Music video ของ Deana Carter เพลง We Dance Anyway, Faith Hill ในเพลง It Matters to Me หรือของ Mindy McCready ในเพลง Maybe He'll Notice Her Now

จากงานวิจัยดังกล่าวจะพบว่าลักษณะของผู้หญิงที่นำเสนอผ่านสื่อ ซึ่งแม้จะเป็น Country Music video แต่ก็ยังมีการนำเสนอผู้หญิงในลักษณะที่เป็นวัตถุทางเพศ และใช้เสื้อผ้าหรือเครื่องแต่งกายที่ไม่มิดชิดแต่เจตนาเปิดเผยเพื่อยั่วชวนและดึงดูดความสนใจ โดยที่งาน Music video ส่วนใหญ่นั้นผู้ชายเป็นผู้กำกับภาพ ซึ่งสามารถเป็นเครื่องยืนยันได้ดีถึงลักษณะงานที่ผู้ชายสร้าง นอกจากนี้ยังจะเห็นได้ว่าการนำเสนอผู้หญิงในลักษณะดังกล่าวไม่เพียงแต่จำกัดวงอยู่ในสื่อที่นำเสนอเรื่องเพศเท่านั้นแต่ยังแพร่หลายและขยายเข้ามาในงานประเภทอื่นๆ อีกด้วย

Elizabeth M. Perse ทำการศึกษาเรื่อง "Uses of Erotica and Acceptance of Rape Myth" เพื่อพยายามหาคำตอบว่าอะไรคือเหตุผลที่นักศึกษาชายในวิทยาลัยใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ และความเชื่อที่มีเจตนาร้ายต่อผู้หญิงกับเหตุผลในการใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศอย่างไร ตลอดจนเหตุผลของการใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศนั้นเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับภาพฝังใจเกี่ยวกับบทบาททางเพศ (Gender role stereotype), การอนุรักษ์ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศแบบดั้งเดิม (Sexual conservatism) และการยอมรับเรื่องการข่มขืน (Rape Myth) อย่างไร มีการพบข้อมูลที่น่าสนใจแบบจำลองเกี่ยวกับผลกระทบของสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Liberal model of the effects of sexual explicit

material) โดยผลของการวิจัยระบุถึงแรงจูงใจหลัก 4 ประการในการใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ ได้แก่ เพื่อเสริมความรู้เรื่องเพศ (Sexual enhancement), เพื่อความเพลิดเพลิน (Diversion), เพื่อการผ่อนคลายทางเพศ (Sexual release) และเพื่อเป็นวัตถุแทนหรือตัวแทน (Substitution)

เหตุผลสนับสนุนที่หนักแน่นที่สุดในการใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ ก็คือ เพื่อความเพลิดเพลิน (Diversion) นักศึกษาอ่านหรือดูสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเพื่อแก้เบื่อ (out of boredom), เพื่อหลีกเลี่ยง (to escape), เพื่อความบันเทิง (for entertain) และเพื่อผ่อนคลาย (to relax) อย่างไรก็ตาม การใช้สื่อดังกล่าว เพื่อความเพลิดเพลิน (Diversion) นี้ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับการยอมรับเรื่องการข่มขืน (Rape Myth)

การใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเพื่อเสริมความรู้เรื่องเพศ (Sexual enhancement) นั้นประกอบด้วยเหตุผลที่คิดว่าการใช้สื่อประเภทนี้เป็นประโยชน์ ซึ่งได้แก่ การเรียนรู้, การกระตุ้นเร้า และการปูพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องเพศ (Sexual priming) โดยทั่วไปแล้วแรงจูงใจนี้เป็นการนำไปสู่การใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเพื่อร่วมกิจกรรมทางเพศ เช่น การเรียนรู้เทคนิค และสละจากการสะกดกลั้นเพื่อนำไปสู่อารมณ์ทางเพศ สาเหตุการพบการระบุถึงเหตุผลในการใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเพื่อเสริมความรู้เรื่องเพศ (Sexual enhancement) โดยเฉพาะในผู้หญิงในการศึกษาครั้งนี้ น่าจะมาจาก 2 ปัจจัยคือ

1. เพราะสังคมยังคงวางเรื่องเพศไว้ในตำแหน่งที่เป็นเรื่องหวงห้ามสำหรับเพศหญิง ผู้หญิงจึงมีโอกาสในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศน้อยกว่าผู้ชาย
2. ผู้หญิงมักจะเชื่อมต่อระหว่างเนื้อหาเรื่องราวความรักและเรื่องเพศมากกว่าผู้ชาย พวกเขาจึงอาจใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเพื่อเพิ่มเติมความพึงพอใจให้กับตัวของพวกเธอเองและคู่ของพวกเธอ

การใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเพื่อการผ่อนคลายทางเพศ (Sexual release) นั้นเจาะจงที่การใช้เพื่อการสร้างฝันจินตนาการ (fantasy) และการบรรลุความต้องการทางเพศด้วยตนเอง (Masturbation) แรงจูงใจชนิดนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการแทนที่ (Substitution) หรือการใช้สื่อ Erotica แทนที่คู่อภิกรรม (sex partner) การใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเพื่อการสร้างฝันจินตนาการเพียงลำพังคนเดียว (Solitary fantasy) และการผ่อนคลายทางเพศ (Sexual release) นั้นเกี่ยวข้องกับการยอมรับเรื่องการข่มขืน (Rape Myth) ในระดับที่ต่ำ ถ้าแรงจูงใจนี้สะท้อนวิธีการหนึ่งในการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย การใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศในลักษณะนี้อาจจะไม่ได้สร้างเนื้อหาที่มีความเสี่ยงให้กับผู้หญิงหรือสังคม

สำหรับแนวความคิด Feminist Social Responsibility นั้นเชื่อว่ามีแรงจูงใจในการใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศที่พบในการวิจัยครั้งนี้ที่เกี่ยวเนื่องกับความเชื่อในแง่ลบที่มีต่อผู้หญิง ดังนี้

การใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเพื่อเสริมความรู้เรื่องเพศ (Sexual enhancement) นั้นเกี่ยวข้องโดยตรงในการรักษา ยึดถือมุมมองที่เป็นปรปักษ์กับผู้หญิง ผู้ชายที่ใช้สื่อ Erotica เพื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (Sexual stimulation) ใช้เป็นฉากโหมโรง (foreplay) กับคู่อภิธรรมของตนนั้นโดยส่วนใหญ่มีความเป็นไปได้ที่จะมีความเชื่อในลักษณะที่เป็นการสืบทอดกันเป็นประเพณี (Traditional) และการอนุรักษ์ (Conservative) เกี่ยวกับผู้หญิงและเรื่องเพศ เพราะสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศนี้โดยส่วนมากมักจะบรรยายมุมมองที่กีดกันเพศหญิง (A sexist view of woman) การใช้สื่อประเภทนี้ในการกระตุ้นเร้าผู้หญิงอาจจะทำให้เกิดการสนับสนุนหรือการแพร่หลายของความคิดการลดความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงลง และเห็นพวกเธอเป็นดังเช่นวัตถุสิ่งของ เหมือนกับเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ต้องทำการ "เปิดเครื่อง" จึงจะทำงาน

การใช้ สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศเพื่อการแทนที่หรือเป็นวัตถุแทน (Substitution) มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับการยอมรับเรื่องการข่มขืน (Rape Myth) ถึงแม้ว่าแรงจูงใจนี้จะไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากนักศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ แต่การใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศแทนที่คู่อภิธรรมก็มีความสัมพันธ์อย่างมากกับการยอมรับเรื่องการข่มขืน (Rape Myth) เนื่องจากงานของ Marshall ในปี 1989 ได้ทำการสำรวจการใช้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศโดยผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ (Sex offenders) เนื่องจากผู้กระทำการข่มขืนและล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก (Child molester) นั้นมีความเป็นไปได้มากที่จะเติบโตในบ้านที่มีปัญหาในครอบครัว (Dysfunctional and abusive homes) พวกเขาอาจจะขาดความเคารพนับถือในตัวเอง (Self-esteem) หรือไม่ได้รับทักษะทางสังคม (Social skill) ที่จะช่วยในการมีความสัมพันธ์ทางเพศอย่างเหมาะสม โดย Marshall ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่าสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศมีผลกระทบ (Impact) ต่อผู้ชมเหล่านี้อย่างยิ่งใหญ่หลวง เนื่องจากมันเป็นแหล่งข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องเพศ ความเชื่อเกี่ยวกับการยอมรับเรื่องเพศนั้นจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการแทนที่ (Substitution) ในระดับที่สูง

จากงานวิจัยของ Elizabeth M. Perse ที่ทำการศึกษารื่อง "Uses of Erotica and Acceptance of Rape Myth" นั้นทำให้ทราบว่าเรื่องเพศยังเป็นเรื่องที่ผู้หญิงยังเข้าถึงได้ไม่มากนัก และมีโอกาสในการรับข้อมูลข่าวสารในเรื่องนี้น้อยกว่าผู้ชาย เนื่องจากสังคมได้กำหนดกรอบเกี่ยว

กับเรื่องเพศไว้กับผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ทำให้ผู้ชายมีความสะดวกในการเปิดรับและรับรู้เรื่องเพศมากกว่า และในปัจจุบันนี้ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยียิ่งทำให้มีความสะดวกสบายและเป็นส่วนตัวในการเปิดรับมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้สื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media) จึงเป็นคำตอบและแหล่งข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องเพศที่สำคัญ ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ที่จะกล่าวว่าสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ (Sex Media) มีส่วนสร้างและฝังความเชื่อ ทัศนคติ และค่านิยมกับผู้รับสารในเรื่องเพศ และการปฏิบัติกับผู้หญิงของผู้ชาย แต่สื่อเหล่านี้ได้สอดแทรกหรือนำเสนอความคิดที่ลดความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงลง ทำให้ผู้หญิงกลายเป็นวัตถุทางเพศ และทำให้เกิดการรับรู้ที่ผิดหรือบิดเบือนไปจากความเป็นจริง